

[Finansministeren]

ling, der tager hensyn til de økonomiske realiteter, kunne man godt ønske sig smittede lidt af på hr. Ib Nørlunds indstilling til tilværelsen. Også i et samfund som det, vi lever i, gælder nogle fundamentale økonomiske love, som andre lande længere østpå ikke er blinde for.

Jeg kan være ganske enig med hr. Niels Helveg Petersen i, at en løsning af problemerne omkring medejendomsret givet er en væsentlig forudsætning for en gradvis løsning af vore balanceproblemer.

Jeg deler som sagt hr. Jens Møllers synspunkt om, at der skal være tilstrækkelig plads til private investeringer, og jeg kan også sige, at det er der sat af i de beregninger, der ligger til grund for det program, som regeringen her præsenterer. Jeg konstaterede også i hr. Jens Møllers indlæg en meget stor enighed med regeringen om prioriteringen af de store investeringsopgaver bro, gas og akraft, og jeg takker i det hele for et meget positivt indlæg.

Jeg kan også takke hr. Ib Christensen for tilslutning til mange hovedpunkter i regeringens prioriteringsoplæg. Jeg har noteret mig reservationerne. For en god ordens skyld skal jeg sige – og det nævner jeg ikke så meget, fordi hr. Ib Christensen strejfede det, men mere fordi det har været fremme i dagspressen – at der er ikke tale om, at regeringen prioriterer Storebæltsbroen forud for naturgassen. Det er egentlig svært at forstå, hvad der ligger til grund for den misforståelse, men det kan jo være det tilfælde, at projektet står øverst i tabellen over anlægsudgifterne ved det samlede investeringsprogram. Læser man redegørelsen, vil man se, at regeringen har to hovedsynspunkter på prioriteringen, dels at sikre den bedst mulige forsyningssikkerhed og forsyningsøkonomi – og det forstod jeg at hr. Ib Christensen var meget enig i – dels gennem investeringsprogrammet at fremme beskæftigelsen. Derfor vil jeg sige, at investeringsprogrammet, sådan som regeringen ser det, repræsenterer en samlet løsning på prioriteringsproblemerne, hvor det i og for sig ikke giver nogen mening at sige, at det ene store projekt er prioriteret forud for det andet, alene af den grund at tidsfæstelsen af de enkelte projekter er stærkt præget af de givne tekniske og økonomiske muligheder.

Til hr. Wilhjelm skal jeg sige for en ordens skyld, at regeringen *accepterer ikke* en arbejdsløshed på 200.000. Jeg har allerede redegjort for, at der i redegørelsen opereres dels med et højvækstalternativ, hvor ressourcerne sættes af til en nogenlunde samtidig løsning af beskæftigelsesproblemerne og betalingsbalanceproblemerne, dels med et lavvækstalternativ, hvor det siges, at man utvivlsomt i forbindelse med sådanne deprimerende udsigter for beskæftigelsen vil finde det nødvendigt at igangsætte større offentlige investeringer og derigennem føre en mere beskæftigelsesfremmende politik i takt med, at vi kan få tilstrækkelig valutarisk styrke hertil.

Herudover må jeg sige, at jeg blev så bevæget over hr. Wilhjelm's indlæg, over, at hr. Wilhjelm i dag mente, at regeringens politik på nogle områder gik i den rigtige retning, at jeg næsten vil slutte med det. Jeg har ikke hørt det før, så det vil jeg nu gå hjem og tænke over.

Til allersidst skal jeg sige, at med fremlæggelsen af investeringsprogrammet har regeringen givet udtryk for sin helhedsvurdering af de offentlige investeringer frem til 1985. Som jeg var inde på i redegørelsen, er der for nogle elementer i programmet tale om projekter, hvor en beslutning skal træffes meget snart, og hvor beslutningen vil binde os i en årrække; for andre elementers vedkommende drejer det sig derimod om en tilkendegivelse af målsætningen for de kommende års investeringer. Som jeg også tidligere har været inde på, så er regeringens investeringsprogram ikke en plan, der ligger fast frem til 1985. Programmet er udtryk for regeringens prioritering af udgiftsbehov og investeringsprojekter, sådan som de fremstår i dag, og det er indlysende – det er også en kommentar til flere ordførere – at udgiftsbehovene kan ændre sig i en ny retning, ligesom udviklingen i samfundsøkonomien i øvrigt kan give anledning til, at større eller mindre dele af investeringsprogrammet bliver taget op til ny overvejelse.

Det er altså regeringens hovedtanke, at investeringsprogrammet på den ene side skal være en ramme til brug for en løbende vurdering af udviklingen i anlægsaktiviteten, mens programmet på den anden side løbende må justeres ud fra, hvad udviklingen i behov og selvfølgelig i ressourcer tilsiger. Vi